

Rapport

Datum: 5 maart 1998

Rapportnummer: 1998/044

Klacht

Op 9 december 1996 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw M. te Dronten met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Flevoland. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad), werd een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoekster verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoekster klaagt erover dat het regionale politiekorps Flevoland in Dronten op 12 mei 1996 heeft geweigerd haar aangifte van vernielingen van onder meer haar brievenbus en planten, alsmede van bedreigingen door enkele, haar bekende, jongeren op te nemen. Voorts klaagt zij erover dat de politie geen actie heeft ondernomen naar aanleiding van haar meldingen voorafgaand aan en volgend op voornoemd incident van 12 mei 1996, die eveneens betrekking hadden op vernielingen en bedreigingen jegens verzoekster, o.a. naar aanleiding van een anonieme dreigbrief. **ACHTERGROND**

1.1. Artikel 161 Sv geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat art. 163 Sv de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Wanneer bij de politie aangifte wordt gedaan mag van haar worden verwacht dat zij deze aangifte opneemt op het moment dat deze wordt gedaan. Voorzover de feitelijke mogelijkheid daartoe op dat moment, objectief gezien, ontbreekt, dient degene die aangifte wenst te doen daartoe zo spoedig mogelijk alsnog de gelegenheid te krijgen.

1.2. Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet vervolging, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge art. 12 Sv.

1.3. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

2. Artikel 285 van het Wetboek van strafrecht (Sr.) luidt onder meer als volgt:

"1. Bedreiging met (...) enig misdrijf tegen het leven gericht, (...) wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie."

3. Artikel 350, eerste lid Sr. luidt als volgt:

"Hij die opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielt, beschadigt, onbruikbaar maakt of wegmaakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie."

ONDERZOEK In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Zwolle over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. Hij maakte geen gebruik van deze gelegenheid. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoekster en de korpsbeheerder deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

BEVINDINGEN De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

. De feiten

1. Verzoekster, die met haar (ex)man en zoontje sinds geruime tijd hinder ondervond van treiterende kinderen uit de buurt en van de jeugd of volwassenen die met name in de (weekend)nachten hun huis passeerde(n), was in de nacht van 11 op 12 mei 1996 op gebleven om na te gaan wat zich die nacht zou afspelen rondom haar huis. Omstreeks 03.15 uur passeerde een groepje jongeren haar huis. Op het moment dat zij zich ter hoogte van het huis bevonden, gedroegen zij zich baldadig.

2. Overdag, 12 mei 1996, bezocht verzoekster het politiebureau te Dronten. Zij sprak daar met politieambtenaar B. over hetgeen zich die nacht had afgespeeld.

3. Bij brief van 13 mei 1996 wendde verzoekster zich tot de burgemeester van Dronten. In deze brief deelde zij onder meer het volgende mee:

"Op 12 mei, in de nacht van zaterdag op zondag werd ik bedreigd door twee jongens en twee meisjes. Tijd en plaats 3.15 uur voor mijn eigen woning, (...). Ik werd uitgedaagd om naar buiten te komen. Omdat ik alleen thuis was zeer beangstigend. Ik heb alle deuren extra gesloten en in de slaapkamer gewacht tot ze weg waren. Redenen zijn er niet. Wel zijn de ouders enige dagen geleden benaderd i.v.m. de vernielingen die hun kinderen aanrichten. Op 12 mei overdag heb ik getracht om aangifte van deze bedreigingen te doen. Tevens heb ik gevraagd waarom er niets is gedaan aan de aangiftes van vernieling op 5 febr, 26 febr. 25 mrt 15 april en 6 mei. De agent noteerde niets, nam niets serieus en gaf me zelf de schuld van alles. Het hele gesprek duurde nog geen 10 minuten. Ik kan dus geen aangifte doen van vernieling en bedreiging. Waarom niet? De politie liet op 13 mei, vandaag dus, telefonisch weten dat de klacht niet in behandeling werd genomen. Ze geven geen verklaring over het waarom. Er is meerdere malen gevraagd waarom de klacht niet in

behandeling werd genomen. Ze weigeren antwoord te geven. (...) Ik ben met de dood bedreigd, en daarvan doe ik aangifte."

4. Op 21 mei 1996 sprak een politieambtenaar van het regionale politiekorps Flevoland op verzoek van verzoekster met de moeder van een jongen die verzoekster had herkend in de nacht van 11 op 12 mei 1996. Daarbij vroeg hij haar of haar zoon met de pesterijen kon stoppen, hetgeen zij zou doorgeven aan haar zoon.

5. Bij brief van 31 mei 1996 deelde de chef van het regionale politiekorps Flevoland namens de burgemeester van Dronten aan verzoekster mee, dat haar klacht van 13 mei 1996 op 30 mei 1996 was ontvangen.

6. Bij brief van 3 juni 1996 wendde verzoekster zich tot de Politieklachtencommissie van het regionale politiekorps Flevoland. In deze brief legde zij onder meer de volgende vragen en mededelingen voor:

"2. De namen van de daders die de vernielingen pleegden zijn bekend. De politie doet er niets mee. (...)

4. Waarom liegt de politie? Onze aangiftes vanaf jan. stonden op 12mei niet in de computer geregistreerd. (...)"

7. Op 14 juni 1996 voerde de chef van het district Midden van het regionale politiekorps Flevoland een gesprek met verzoekster over de door haar ingediende klachten. Uit het gesprek bleek onder meer dat zij al enige tijd overlast, waaronder vernielingen en bedreigingen, ondervond van de jeugd in haar buurt.

8. Op 16 juni 1996 bezocht verzoekster het politiebureau en toonde daar een brief waarvan zij stelde dat zij die in de brievenbus had aangetroffen. Deze brief bestond uit een papier waarop met uitgeknipte letters de volgende tekst was geplakt: "nr 29 (huisnummer van verzoekster; N.o.) Ik maak je af".

9. Bij brief van 6 december 1996 deelde de korpsbeheerder, overeenkomstig het advies van 21 november 1996 van de Politieklachtencommissie, onder meer het volgende mee: "Een aantal jongeren passeerde 's nachts uw woning. De jongeren zagen u in de woonkamer voor het raam staan. Een van de jongeren schudde aan een boompje, gaf een klap op de brievenbus en maakte met zijn arm bewegingen in uw richting. U heeft op diezelfde dag (12mei 1996; N.o.) aangifte gedaan van vernieling en bedreiging. De politieambtenaar die u te woord stond heeft geprobeerd duidelijk te maken dat de aangifte niet genoteerd zou kunnen worden omdat hier geen sprake was van het plegen van enig strafbaar

feit. De betrokken politieambtenaar heeft verder geprobeerd duidelijk te maken dat de politie meer toezicht zou uitoefenen in de weekends. Bij die surveillances werden geen onregelmatigheden geconstateerd. (...) **De beoordeling**Het eerste onderdeel(...) Een groepje jongeren passeerde uw woning. Deze jongeren zagen u kennelijk staan en reageerden op hinderlijke wijze. Een van de jongeren heeft geschud aan een boompje, een klap op de brievenbus gegeven en een beweging gemaakt met zijn arm in uw richting. U heeft naar uw gevoel aangifte gedaan van vernieling en bedreiging. Ingevolge artikel 163

lid 5 van het Wetboek van Strafvordering zijn politieambtenaren verplicht tot het opnemen van een aangifte. Deze verplichting geldt niet als naar redelijk inzicht en zonder nader onderzoek naar de grondslag van de verdenking duidelijk is dat het niet gaat om een strafbaar feit. De betrokken politieambtenaar oordeelde op goede grond dat hier geen sprake was van een aangifte van een strafbaar feit. Naar mijn oordeel heeft de betrokken politieambtenaar behoorlijk gehandeld. Ik constateer verder dat de politie de melding wel degelijk serieus heeft genomen. De politie heeft een aantal weekends extra opgelet of zich nabij uw woning ongewenste gebeurtenissen afspeelden. Ik merk verder op dat de politie een indringend gesprek heeft gehad met de ouders van één van de jongeren die u, naar uw oordeel, bedreigd had. Ik stel vast dat bij deze extra surveillances geen onregelmatigheden geconstateerd zijn. Alles afwegend oordeel ik dat de politieambtenaren zich behoorlijk hebben gedragen en uw melding zeer ernstig hebben opgenomen. Ik oordeel dan ook dit onderdeel van de klacht ongegrond. Het tweede onderdeel heeft in ieder geval in 1996 vele malen met de politie gebeld en melding gedaan van feiten die volgens u strafbare feiten waren. Ik heb er kennis van genomen dat het een gebruik is dat als een burger telefonisch melding doet van een strafbaar feit hij of zij uitgenodigd wordt om aan het bureau aangifte te komen doen. Uit de overgelegde documenten blijkt allereerst dat de telefonische meldingen kennelijk niet geleid hebben tot het uitnodigen om op het politiebureau te komen om aangifte te doen. In de tweede plaats blijkt dat niet alle telefoongesprekken genoteerd zijn, zodat het moeilijk is na te gaan wat er in formele zin met die telefonische meldingen is gedaan. Ik stel echter vast dat uit de overgelegde documentatie blijkt dat de politie in de loop van de tijd regelmatig en intens aandacht heeft gegeven en besteed aan uw veiligheidssituatie. Alles afwegend oordeel ik dan ook dit onderdeel ongegrond.

Eindoordeel Gezien mijn vorenstaande overwegingen verklaar ik uw klacht ongegrond."

. Het standpunt van verzoekster

1. Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder **KLACHT**.

2. In haar verzoekschrift deelde zij onder meer het volgende mee:

"Sinds het begin van dit jaar (1996; N.o.) maken wij regelmatig melding van vernielingen. (...) Zo zijn er vernielingen aan planten, brievenbus etc. ter waarde van ca. 300.. De identiteit van de daders is bekend en uiteindelijk hebben we ze zelf maar aangesproken. Resultaat: de agressie en vernielingen werden heviger. (...) Het volgende weekeinde waren ze nog agressiever. Ze vernielden de brievenbus met een mes."

. Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad)

1. In zijn brief van 3 februari 1997 verwees de korpsbeheerder voor zijn reactie op de klacht naar zijn brief 6 december 1996 die hij in het kader van de afhandeling van de door verzoekster bij de politie ingediende klacht aan verzoekster had gezonden (zie hiervoor, onder A.9.).

2. Bij zijn brief van 3 februari 1997 had de korpsbeheerder een rapport van 29 juli 1996 van de operationeel coördinator van de basiseenheid Dronten aan de chef van het district

Flevoland Midden gevoegd. Daarin staat onder meer het volgende vermeld:

"Uit geen van deze gestelde relazen (zie hierna, onder C.3. en C.4.; N.o.) blijkt dat klaagster expliciet melding heeft gedaan van het feit dat er zaken vernield zijn, dan wel dat er sprake is geweest van strafbare bedreigingen, van welke zij wel melding maakt in de onderscheiden klaagschriften. Indien klaagster hiervan wel melding zou hebben gemaakt zou daarvan zeker aangifte zijn opgenomen. Naar aanleiding van de melding van klaagster zijn er twee mutaties gemaakt om de collega's van de 24uurs dienst te attenderen op de problematiek. Binnen de onderscheiden briefings van de basiseenheid Dronten, is hiervan ook melding gemaakt, en is de zaak op deze wijze onder de aandacht van de collega's gebracht. Tevens is mijnerzijds deze problematiek onder de aandacht gebracht van de collega's van de Wijktoezichtslin, onder de

mededeling dat zij terug dienden te rapporteren aan rapporteur omtrent hun bevindingen. Een viertal weekenden is hierop aandacht aan de problematiek besteed binnen de surveillance in de betreffende nachten, dit voor zover dit binnen de dienst mogelijk was. Uit de terugkoppeling, welke rapporteur van de betreffende collega's heeft ontvangen, heeft men diverse malen in de betreffende straat toezichtgehouden, op de door klaagster genoemde nachtelijke tijdstippen, en daarbij zijn geen onregelmatigheden geconstateerd. Uit het vorenstaande moge blijken dat met de betreffende melding wel degelijk iets is gedaan van politiezijde, en niet zoals klaagster stelt dat een en ander niet serieus genomen is van de zijde van politie. Het is echter niet mogelijk om continu bij klaagster voor de woning te gaan staan in afwachting van eventuele problemen. Dit is een onrealistische eis. Uit het vorenstaande mag blijken dat een en ander, voor zover mogelijk en in relatie tot de omvang van de problematiek (en derhalve de prioriteit welke daaraan gegeven kan worden in relatie tot overige, zwaardere, zaken, welke zich aandienen) er van de zijde van de politie aandacht aan de problematiek is besteed. Mijnerzijds heb ik niet kunnen vaststellen welke collega van de basiseenheid Dronten op 13 mei 1996 telefonisch contact heeft gehad met klaagster omtrent het niet behandelen van haar klacht. Gelet op het feit dat de collega O. op 21 mei 1996 een gesprek heeft gehad met een van de "daders", en het feit zoals vorenomschreven met betrekking tot de aansturing mijnerzijds op extra toezicht, weerlegt het gegeven dat de zaak niet in behandeling werd genomen. In antwoord op de, in het klaagschrift van 3 juni 1996 (zie hiervóór, onder A.6.; N.o.), gestelde vragen het navolgende:

1. (...) Tijdens het gesprek met de betreffende collega is geen melding gemaakt van het bedreigen met een mes, dit werd pas vernomen uit het klaagschrift van klaagster de dato 3 juni 1996.
2. Een naam van een "dader" is bekend geworden. Vorenstaand is reeds gerapporteerd op welke wijze daarmee is gehandeld. Meer dan een gesprek kan echter niet gevoerd worden, daar geen sprake was van een strafrechtelijke overtreding. Meer bevoegdheden kan de politie in een dergelijke situatie niet aanwenden. De rol van de politie beperkt zich alsdan slechts tot een bemiddelende rol. (...)

4. Na bevraging van het geautomatiseerde bestand van de Regiopolitie Flevoland Midden is mij gebleken dat er enige mutaties zijn opgenomen in het systeem betreffende de bewoners van de (adres verzoekster; N.o.) te Dronten. Deze houden echter geen verband met eventuele aangiftes dan wel meldingen van overlast.

Klaagster noemt overigens in haar klaagschrift van 13 mei 1996 (zie hiervóór, onder A.3.; N.o.), 5 data waarop zij eerder aangifte van vernieling heeft gedaan bij de politie. Hieromtrent is niets terug te vinden in het bestand. Uit een gesprek met klaagster is gebleken dat zij deze meldingen telefonisch heeft gedaan. Voor het doen van een aangifte dient men echter persoonlijk aan het bureau te verschijnen. Mij is niet duidelijk of klaagster de term melding maken van een gebeurtenis interpreteert als het doen van aangifte. Voor de politie is er namelijk wel een wezenlijk verschil tussen beide termen. Klaagster veronderstelt mogelijk dat als zij melding doet dit hetzelfde is als het doen van aangifte. Het bevreemd mij dan ook dat tot 5 maal toe geen aangifte is opgenomen, dit komt mij zeer onwaarschijnlijk voor, met dien verstande dat het onwaarschijnlijk is dat het dan toch minimaal een maal gelukt zou moeten zijn. Kennelijk is in al deze gevallen sprake van een melding geweest, althans is dit door de politie als zodanig geïnterpreteerd. Of klaagster daadwerkelijk melding heeft gemaakt van vernieling of overlast op deze data, heb ik niet nader kunnen vaststellen. (...) Op 10 juni 1996 is door rapporteur een gesprek met klaagster gevoerd naar aanleiding van de door haar ingediende klachten. Uit dit gesprek bleek dat zij al enige tijd overlast ondervond van jeugd, welke gedurende de nachtelijke uren, in de week-enden, langs haar woning trekken op het moment dat de horeca gelegenheden sluiten. Volgens klaagster zouden er daadwerkelijk bedreigingen jegens haar geuit zijn. Men zou zich in navolgende bewoordingen hebben uitgelaten; "kom maar naar buiten trut", althans woorden van een dergelijke strekking. Voorts zou een van de personen de PTT brievenbus beschadigd hebben met een mes. Voorts zou er een gat in een heg ontstaan zijn en zou er aan de struiken in haar tuin getrokken zijn. Voorts stelde klaagster dat zij expliciet gemeld heeft dat er vernielingen aan haar tuin waren aangericht. In het gesprek heb ik, rapporteur, aan klaagster een uiteenzetting gegeven omtrent de strafrechtelijke criteria waaraan voldaan moet worden wil er sprake zijn van vernieling of bedreiging in de zin van het gestelde in het Wetboek van Strafrecht, en volgens welke criteria de politie dient te werken. In alle andere gevallen kan er slechts sprake zijn van een bemiddelende rol van de zijde van de politie in een conflict tussen burgers onderling. Klaagster stoort zich mateloos aan het provocerende gedrag van een aantal jongelui (waarvan vastgesteld is dat er een in de

directe omgeving woonachtig is en welk op zijn gedrag is aangesproken). Dat dit voor overlast zorgt moge duidelijk zijn, doch het betreft een overtreding van de normale fatsoensnormen tussen burgers onderling welke niet nader gesanctioneerd zijn. De mogelijke oorzaak van deze problematiek is erin gelegen dat van de zijde van klaagster, ook om begrijpelijk redenen, gereageerd is op het provocerende gedrag van deze jongelui. In het verleden hebben zich in de directe omgeving van klaagster ook enige

burenconflicten voorgedaan tussen klaagster, haar exman (...) enerzijds en de overige buurtbewoners anderzijds. Dit heeft destijds ook geleid tot een escalatie. Klaagster, en haar exman, hebben een sterke drang om een ieder, die niet conform hun normen en waarden leven in hun woonomgeving, te veroordelen. Zij "letten" op alles in hun woonomgeving, en reageren daarop. Dit kan er vervolgens toe leiden dat dit een welkome voedingsbodem is voor jongelui welke zien dat op hun gedrag (provocaties) gereageerd wordt. Vervolgens ontstaat een cumulatie van problemen. (...) Op 16 juni 1996 heeft de exman van klaagster zich aan het bureau vervoegd. Hij overhandigde aldaar een brief welke hij, anoniem, bezorgd had gekregen aan (adres verzoekster; N.o.) te Dronten. In deze brief, (...), is de tekst: "nr 29 ik maak je af" opgenomen. Zoals men kan waarnemen is de tekst samengesteld middels uitgeknipte blokletters. Reden dat van de zijde van de politie niet nader op deze brief gerechercheerd kan worden. Dit is aan melder ook uitdrukkelijk uiteen gezet. Gelet op de gehele situatie in de omgeving van klaagster en haar exman, en hetgeen in het verleden is voorgevallen, kan deze dreigbrief door verschillende "potentiële" daders gepost zijn. Het vorengaande is wederom aanleiding geweest om een en ander in briefings onder de aandacht te brengen en, voor zover dit mogelijk was, in de week-enden enig extra toezicht in de woonomgeving van klaagster uit te oefenen. Dit heeft geen resultaat opgeleverd. Mijns inziens is in alle gevallen, dat door klaagster melding is gedaan, een zorgvuldige afweging gemaakt of er sprake was van een strafbare gedraging waarvan aangifte diende te worden opgenomen. Zoals vermeld kan er sprake zijn van een interpretatieverschil in het doen van een melding/aangifte en dit vervolgens interpreteren als zijnde "ik heb aangifte gedaan" doch dat de politie dit van haar zijde beschouwt als een melding, en dit dan ook als zodanig verwerkt in haar systeem. Dient te worden opgemerkt dat niet alle

meldingen van overlast opgenomen kunnen worden in het geautomatiseerde systeem van de politie, daardoor zou het systeem dermate overvoerd worden dat de belangrijke zaken er niet meer uit naar voren zouden komen. Uit het vorenstaande moge duidelijk blijken dat van de zijde van de politie de nodige aandacht aan deze zaak is besteed, voor zover dit past binnen de mogelijkheden van de politie en in relatie tot de ernst/omvang van het probleem. De zaak is derhalve wel in behandeling genomen, en niet zoals door klaagster verondersteld wordt dat er niets aan is gedaan. In de toekomst zal overeenkomstig gehandeld worden, hetgeen impliceert dat door de politie, indien klaagster iets meldt, gewogen zal worden of er sprake is van een strafrechtelijke gedraging waarvan een aangifte opgenomen dient te worden dan wel dat er sprake is van een melding van overlast welke als zodanig, naar gelang de ernst daarvan, geregistreerd zal worden."

3. Bij het rapport van 29 juli 1996 bevond zich tevens een rapport van ambtenaar B. van het regionale politiekorps Flevoland die verzoekster op 12 mei 1996 te woord had gestaan. In dit rapport van 13 juni 1996, gericht aan de chef van de basiseenheid Dronten, staat het volgende vermeld:

"...Het is juist dat klaagster op 12 mei 1996 aan het bureau van politie te Dronten is verschenen . (...) Zij deelde mij daarbij mede dat zij de laatste weken regelmatig overlast

ondervond van baldadige jeugd. (...) Deze jeugd zou daarbij door haar tuin lopen. (...) In de nacht van 11 op 12 mei 1996 omstreeks 03.00 uur had zij (verzoekster; N.o.) inderdaad een groepje jeugd aan de woning voorbij zien trekken. Deze waren echter niet door de tuin gelopen doch langs de tuin over de openbare weg. Daarbij hadden zij klaagster in de woonkamer voor het raam zien staan. Een van hen had vervolgens aan een boompje geschud en er was een klap op een brievenbus gegeven, die aan de rand van de tuin staat. Ook had men klaagster wat toegeroepen en had men bewegingen met de arm gemaakt in haar richting. Wat er gezegd was had zij niet verstaan. Ook was er daarbij niets vernield. (...) Tevens vertelde zij dat zij vermoedde dat één van de jeugdigen zou wonen op het adres (X; N.o.).(...) Met klaagster is een gesprek van circa 30 minuten gevoerd. Aan klaagster is daarbij uitgelegd dat er geen sprake was van vernieling, bedreiging dan wel enig ander strafbaar feit. Haar is wel toegezegd te trachten de nodige toezicht in de weekends te houden..."

4. De korpsbeheerder had bij zijn reactie tevens een aantal mutatie rapporten gevoegd.

4.1. In een mutatie rapport van 10 mei 1996 staat het volgende vermeld:

"Belde be (de exman van verzoekster; N.o.) naar het bureau en vertelde veel overlast te hebben van de jeugd die uit de kroeg komt en dan meestal door zijn tuin loopt om de kortste weg te nemen. Daarbij worden dan moedwillig of niet de planten vernield. Speelt al meer dan een jaar en Be. had er ook al meerder malen de politie over gebeld. (...) Onze (on)mogelijkheden uitgelegd. Hem enige toezicht toegezegd."

4.2. Een mutatie rapport van 12 mei 1996, waarin onder meer het volgende is opgenomen:

"Kwam (verzoekster; N.o.) aan het bureau. (...) N.a.v. de mutatie van afgelopen week i.v.m. overlast door jeugd, was zij de laatste nachten op gebleven om te posten van achter het thermopane. (...) vannacht omstreeks 03.00 uur was het prijs. De jeugd passeerde, schudde aan het boompje in de tuin, gaf een klap op de brievenbus en omdat zij mevr. achter het raam zagen staan riepen zij ook nog wat. Dat was dus bingo, alleen nu voelt zij zich bedreigd en kwam dus naar de politie. (...) (Verzoekster; N.o.) gewezen op de aantrekkingskracht die zij op de jeugd uitoefenen door hun reacties etc. Zal toch trachten een gesprek met (voormalig echtgenoot van verzoekster; N.o.) te houden zodat hij zich in ieder geval rustig houdt."

4.3. Het mutatie rapport van 21 mei 1996 luidt als volgt:

"Heb ik van de week gesproken met de advocaat v/d fam. (van verzoekster; N.o.). De fam is ten einde raad aangaande de problemen van de jeugd dat in het weekend plaats vindt. Blijkbaar loopt omstreeks 03:00 04:00 uur jeugd langs de woning van (verzoekster; N.o.). Zij zouden dan vinger gebaren geven en aan de struiken zitten. (De voormalig echtgenoot van verzoekster; N.o.) heeft onlangs een van de jongens gevolgd naar (X; N.o.). Of wij een praatje zouden kunnen maken. Bij deze gedaan. Moe zou het doorgeven aan zoonlief. Hij was niet thuis."

. De reactie van verzoekster In haar reactie op het standpunt van de korpsbeheerder deelde verzoekster in haar brief van 15 maart 1997 het volgende mee:

"...Ik ben op bewuste dag (12 mei 1996; N.o.) naar het bureau gegaan om aangifte van bedreiging en vernieling te doen. Ik ben zeven minuten te woord gestaan door een totaal ongeïnteresseerde agent die niets noteerde (...). Met binnen komen en weer gaan ben ik hoogstens 10 minuten in het politiebureau geweest. (...) Mijn aangifte van vernieling en bedreiging blijf ik overeind houden. In mijn brief doel ik op vernielingen twee weken later. (...) Als meneer de agent niets wil noteren (...) weet hij later ook niet meer wat er gezegd is. In bewuste nacht werd ik om 04.15 uur wakker. Ik was alleen met mijn kind. Mijn man was in Limburg. Ik ben wakker geworden van het lawaai. In de tuin stonden twee mannen. Op straat twee vrouwen. In de tuin werden planten vertrapt. Niet voor de eerste keer!! Er werd geschreeuwd. Na enige tijd was het rustig. Ik ging naar beneden en keek door het raam naar buiten. Er was niemand op straat. Plotseling sprong er iemand voor het raam. Tussen beide ramen aan de voorkant is een stukje muur. Daar had al die tijd iemand gestaan. Ik schrok heel erg. De man maakte een snijdende beweging langs zijn keel en schreeuwde: "ik maak je af, trut". (...) Op straat stond plotseling de ander. Hij probeerde de naam op de brievenbus te lezen. Toen dat niet lukte (donker) trok hij de klep van de brievenbus naar achteren tot ze afbrak. Hij haalde een mes te voorschijn en kerfde daarmee over de brievenbus. Ook hij schreeuwde duidelijk hoorbaar toen hij naar het raam liep: "we maken je af nr. 29" (29 is ons huisnr.) Ik was nu heel bang en rende naar boven. (...) Pas om 7 uur toen het al heel licht was durfde ik op straat om te kijken wat er allemaal stuk was. De meisjes/vrouwen kende ik niet. Van de twee jongens weet ik dat er een op (adres; N.o.) woont. Hij is de jongen met het snorretje en in de nek lange blonde haren. Hij is degene met het mes en de vernielers van de brievenbus. (...) Nog nooit is er iemand in politie of prive auto langsgekomen. Eenmaal kon mijn man een weekend niet aanwezig zijn en heeft hij de politie dringend verzocht om langs te gaan. Om 3 uur is er in die nacht een auto langs gereden. Hij stopte even en reed weer door. Was het politie? Dan waren ze een uur te vroeg. Een uur later, na het sluiten van de kroeg was het weer raak. Ze kwamen nu alleen langs en deponeerden tuinbeelden en andere tuinverfraaiingen in onze tuin, waarschijnlijk uit andere tuinen mee genomen.

De politie stelt dat ze niet continu bij de klagster voor de woning kan blijven staan. Maar wij hebben al talloze malen gezegd dat e.e.a. zich afspeelt tussen 4 en ½5 in de nacht van zaterdag op zondag. Dan moet je niet om 3 uur langs komen en zeggen dat er niets aan de hand is. Op maandag 13 mei 1996 heeft mijn man het bureau gebeld en tot zeven maal geprobeerd aangifte te doen van vernieling en bedreiging. (...) De agent wilde de zaak niet in behandeling nemen en verwees naar de collega waar ik zaterdagochtend was geweest. Toen mijn man die collega wilde spreken kon dat niet omdat hij bezig zou zijn. (...) Als we voor een aangifte van bedreiging wilden komen dan kwamen we tevergeefs. Die zou niet in behandeling worden genomen. Mijn man verzocht toen om die uitspraak schriftelijk te doen en de redenen van het waarom te omschrijven. Dat werd lachend afgedaan. Na nog enkele malen te hebben verzocht om aangifte te kunnen doen werd de agent zeer kortaf en hebben we een einde aan het gesprek gemaakt. (...) Ook hebben we dezelfde dag de burgemeester schriftelijk op de hoogte gesteld en medegedeeld dat we aangifte van

bedreiging en vernieling niet konden aangeven (...). Pas uit het klaagschrift werd vernomen dat er was bedreigd. Dato 3juni 1996. Dat is pertinent onjuist. Ik verwijs weer naar de brief aan de burgemeester van 13 mei. Ook de raadsleden van de gemeente hebben een brief gehad. Ik weet dat de politie heel snel op de hoogte was van e.e.a. Er is niets terug te vinden van de 5 eerdere aangiftes. (Ik blijf het woord aangifte gebruiken!!) Dat geloof ik graag. Als je nooit iets noteert is er ook niets te vinden. Voor alle duidelijkheid: het waren pogingen om aangifte te doen van vernieling en in alle gevallen is de naam van de dader genoemd. (...) In alle vijf meldingen hebben we de politie uitgenodigd om de vernielingen te bekijken. De brievenbus uit de bewuste meinacht hebben we tot dec. 96 bewaard en daarna weggegooid. (...) Eerst zegt hij (de rapporteur; N.o.) dat de dreigbrief door iedereen kan zijn gepost. Maar nu wil hij in de weekenden extra toezicht (Dat er nooit geweest is). Buren kunnen deze anonieme brief elk moment van de dag in de bus gooien. Waarom dan toezicht in de weekenden? (...) Ten slotte komt er weer het interpretatieverschil opduiken. (...) Aangifte doen of melding. Leest u nog eens de brief aan de burgemeester (zie hiervóór, onder A.3.; N.o.)..."

. De reactie van de korpsbeheerder Naar aanleiding van de hem toegezonden reactie van verzoekster deelde de korpsbeheerder bij brief van 6 mei 1997 mee dat hij daarin geen aanleiding zag om nadere opmerkingen te maken. **BEOORDELING**

I. . Ten aanzien van de weigering op 12 mei 1996 verzoeksters aangifte van vernielingen en bedreigingen op te nemen

1. Verzoekster klaagt er in de eerste plaats over dat het regionale politiekorps Flevoland in Dronten op 12 mei 1996 heeft geweigerd haar aangifte van vernielingen van onder meer haar brievenbus en planten, alsmede van bedreigingen door enkele, haar bekende jongeren op te nemen.
2. In zijn reactie op de klacht deelde de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad) mee dat de politieambtenaar die verzoekster te woord had gestaan, had geprobeerd haar duidelijk te maken dat de aangifte niet kon worden opgenomen omdat geen sprake was van het plegen van een strafbaar feit. De korpsbeheerder concludeerde daarop dat, nu er volgens hem geen verplichting bestaat tot het opnemen van een aangifte indien naar redelijk inzicht en zonder nader onderzoek naar de grondslag van de verdenking duidelijk is dat het niet gaat om een strafbaar feit, de betrokken politieambtenaar op goede grond had geoordeeld dat hier geen sprake was van een aangifte van een strafbaar feit. Voorts deelde de politieambtenaar B., die verzoekster op 12 mei 1996 te woord had gestaan, in zijn rapport van 13 juni 1996 aan de chef van de basiseenheid Dronten mee, dat hij verzoekster bij haar bezoek aan het bureau had meegedeeld dat er géén sprake was van vernieling, bedreiging dan wel van enig ander strafbaar feit.
3. Ingevolge artikel 163 Sv zijn opsporingsambtenaren verplicht om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen. Een uitzondering hierop kan alleen worden aangenomen in het

geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Hierna wordt bezien of in dit geval van deze uitzonderingssituatie sprake was.

4. De korpsbeheerder ging ervan uit dat verzoekster bij haar aangifte melding had gemaakt van het feit dat één van de jongens aan een boompje had geschud, een klap op de brievenbus had gegeven en een beweging met zijn arm in haar richting had gemaakt. De over het voorval opgemaakte mutatie van 12 mei 1996 luidt overeenkomstig. Voorts deelde politieambtenaar B. aan de chef van de basiseenheid Dronten in zijn rapportage van 13 juni 1996 mee dat volgens verzoekster de jongeren niet door de tuin maar langs de tuin over de openbare weg waren voorbij gekomen, haar wat hadden toegeroepen en bewegingen met de arm in haar richting hadden gemaakt, zonder dat verzoekster zou hebben verstaan wat er was gezegd.

5. Ten aanzien van hetgeen tijdens de aangifte op 12 mei 1996 door verzoekster is gezegd over de vernieling van de planten, deelde verzoekster in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder mee dat in de betreffende nacht wel degelijk planten waren vertrapt en dat zij op de bewuste dag, 12 mei 1996, naar het bureau is gegaan om aangifte te doen van onder andere vernieling. Daarmee staan de verklaringen van verzoekster en de korpsbeheerder en politieambtenaar B. (zie hiervoor, onder 2. en 4.) tegenover elkaar. In de mutatie van 12 mei 1996, waaruit blijkt dat één van de in die nacht voorbijgaande jongeren aan een boompje had geschud, wordt tevens verwezen naar een mutatie van 10 mei 1996. Uit die laatste mutatie blijkt dat de (ex)man van verzoekster die dag telefonisch melding had gedaan van overlast en vernieling van planten. Gelet op deze melding wordt de verklaring van verzoekster dat zij op 12 mei 1996 aangifte heeft willen doen van onder andere vernieling van planten meer aannemelijk geacht dan die van de politie.

6. Vernieling van planten is ingevolge artikel 350 Sr. aan te merken als een strafbaar feit (zie **ACHTERGROND**, onder 3.). Voor zover bij de betrokken ambtenaar twijfel had kunnen bestaan over de strafbaarheid van de beweerde feiten, had deze er niet aan in de weg mogen staan dat hij gevolg gaf aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van de aangifte. Het is niet juist dat dit niet is gebeurd. De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

7. Ten aanzien van hetgeen tijdens de aangifte op 12 mei 1996 door verzoekster is gezegd over de vernieling van de brievenbus, deelde verzoekster in haar reactie op het standpunt van de korpsbeheerder mee dat één van de jongens de klep van de brievenbus naar achteren had getrokken tot deze afbrak en dat hij voorts met een mes over de brievenbus had gekerfd. Daarmee staan de verklaringen van verzoekster en de korpsbeheerder (zie hiervoor, onder 2. en 4.) tegenover

elkaar. Uit het onderzoek zijn geen feiten en omstandigheden naar voren gekomen op grond waarvan de ene lezing meer aannemelijk is dan de andere. Om die reden onthoudt de Nationale ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

8. Ten aanzien van hetgeen tijdens de aangifte op 12 mei 1996 door verzoekster is gezegd over de aangifte van bedreiging deelde verzoekster in haar reactie op het standpunt van de korpsbeheerder mee dat als de agent niets wilde noteren, hij later ook niet meer wist wat er was gezegd. Vervolgens deelde zij mee dat zij op de bewuste dag, 12 mei 1996, naar het bureau was gegaan om aangifte van onder andere bedreiging te doen. Zij stelde dat iemand de betreffende nacht plotseling voor haar raam sprong die een snijdende beweging langs zijn keel maakte en riep "ik maak je af, trut". De standpunten van verzoekster en de korpsbeheerder (zie hiervóór, onder 2. en 4.) staan op dit punt eveneens tegenover elkaar. Uit het rapport van 13 juni 1996 blijkt dat politieambtenaar B. verzoekster op 12 mei 1996 had meegedeeld dat er géén sprake was van bedreiging (zie hiervóór, onder 2.). Dit betekent dat er in ieder geval over bedreiging is gesproken. Daarnaast staat vast dat een groepje jongeren, op het moment dat zij zich ter hoogte van het huis van verzoekster bevonden, zich baldadig heeft gedragen, dat verzoekster in haar brief van 13 mei 1996 aan de burgemeester haar klacht met betrekking tot de bedreiging heeft herhaald, en dat zij in het gesprek van 14 juni 1996 met de chef van het district Flevoland Midden (opnieuw) melding heeft gemaakt van de bedreigingen. Ten slotte heeft verzoekster op 16 juni 1996 aan de politie een anonieme schriftelijke dreigbrief overgelegd. Zij stelde dat zij deze in haar brievenbus had aangetroffen, hetgeen door de politie niet is weersproken. Gelet op deze feiten en omstandigheden, in samenhang gezien, moet worden geoordeeld dat de verklaring van verzoekster over hetgeen zij tijdens haar aangifte over de bedreiging had vermeld meer aannemelijk is dan de verklaring van de politie.

9. Voor de betrokken ambtenaar bestond daarmee in dit geval onvoldoende reden om op voorhand, zonder verder onderzoek, er van uit te gaan dat de inhoud van de verklaring van verzoekster tijdens het doen van haar aangifte geen strafbaar feit inhield (zie **ACHTERGROND**, onder 2.). Voor zover bij de betrokken ambtenaar twijfel had kunnen bestaan over de strafbaarheid van dit feit, had deze er niet aan in de weg mogen staan dat hij gevolg gaf aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van de aangifte. Het is niet juist dat dit niet is gebeurd. De onderzochte gedraging is ook in zoverre niet behoorlijk.

II. . Ten aanzien van het nalaten actie te ondernemen naar aanleiding van verzoeksters meldingen voorafgaand aan en volgend op het incident van 12 mei 1996

1. Verzoekster stelt dat zij voorafgaand aan het incident van 12 mei 1996, vijf maal eerder, namelijk op 5 februari, 26 februari, 25 maart, 15 april en 6 mei 1996, melding had gedaan van vernielingen in haar tuin door baldadige jongeren. Op 10 mei 1996 had haar (ex)man een melding van vernieling van planten gedaan. Voorts had zij na het incident op 12 mei 1996 meldingen, waaronder van bedreiging, gedaan. Verzoekster klaagt er over dat de politie geen actie heeft ondernomen naar aanleiding van deze meldingen.
2. De politie heeft onder meer tot taak te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde. Bij een beslissing om wel of niet (direct) te reageren op een melding van

een burger van een (mogelijk) strafbaar feit, of op een verzoek om controle of bijstand, dient de politie prioriteiten te stellen. Zij dient daartoe een aantal factoren tegen elkaar af te wegen, zoals de ernst en spoedeisendheid van de betreffende melding of de dringendheid van het onderzoek, de capaciteit van de politie op dat moment, het aantal overige meldingen en het belang daarvan, en de hoeveelheid overige werkzaamheden.

3. In zijn reactie op de klacht deelde de korpsbeheerder mee dat verzoekster in ieder geval in 1996 vele malen met de politie had gebeld en melding had gedaan van feiten die volgens haar strafbare feiten waren. Daarnaast deelde hij mee dat het gebruik is dat een burger wordt uitgenodigd om op het bureau aangifte te komen doen, indien deze telefonisch melding doet van een strafbaar feit. In dit geval hadden de telefonische meldingen van verzoekster daar kennelijk niet toe geleid. Daarnaast was hem gebleken dat niet alle telefonische meldingen waren genoteerd, zodat moeilijk kon worden vastgesteld wat er met de meldingen was gebeurd. De korpsbeheerder stelde echter vast dat uit de overgelegde documentatie bleek dat de politie in de loop van de tijd regelmatig en intens aandacht had gegeven aan verzoeksters veiligheidssituatie. Voorts deelde de operationeel coördinator van de basiseenheid Dronten in zijn rapport van 29 juli 1996 mee dat hij niet had kunnen vast stellen welke collega van de basiseenheid Dronten op 13 mei 1996 telefonisch contact had gehad met klagster over het niet behandelen van haar klacht.

4. Voorafgaand aan de beoordeling van de door de politie ondernomen actie naar aanleiding van verzoeksters meldingen, moet worden opgemerkt dat het niet juist is dat de politie niet alle meldingen van verzoekster heeft genoteerd.

II. .A. Ten aanzien van verzoeksters meldingen voorafgaand aan het incident op 12 mei 1996

5. Uit de mutatie van 10 mei 1996 blijkt dat de (ex)man van verzoekster op 10 mei 1996 een telefonische melding van overlast en vernieling van planten heeft gedaan, dat hij de politie had meegedeeld dat het al meer dan een jaar speelde en dat hij de politie al meerdere malen hierover had gebeld. Daarnaast had verzoekster in haar klachtbrief van 13 mei 1996 aan de burgemeester van Dronten hem gevraagd waarom er niets was gedaan aan de aangiftes van vernielingen, gepleegd op de vijf eerdere, hiervoor genoemde, data. Voorts deelde verzoekster in haar reactie op het standpunt van de korpsbeheerder mee dat zij de politie in alle vijf de gevallen had uitgenodigd om de vernielingen te komen bekijken, hetgeen door de politie onweersproken is gebleven.

6. Het staat vast dat (de (ex-)man van) verzoekster een aantal malen voor 12 mei 1996 meldingen heeft gedaan. Op grond van het voorgaande is voldoende aannemelijk geworden dat deze meldingen betrekking hadden op vernielingen in de tuin en dat verzoekster de politie heeft uitgenodigd te komen kijken. De politie is niet op deze uitnodiging ingegaan en heeft ook niet op enige andere wijze gereageerd op de meldingen voorafgaand aan 12 mei 1996, terwijl niet is gebleken dat de politie op die momenten

andere prioriteiten had die aan het reageren op een en ander in de weg stonden. De politie heeft daarmee niet adequaat gereageerd op de meldingen. De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

II. .B. Ten aanzien van de actie naar aanleiding van verzoeksters meldingen na het incident van 12 mei 1996

7. Ten aanzien van de meldingen na 12 mei 1996 stelt verzoekster dat haar (ex)man op 13 mei 1996 het politiebureau had gebeld en zeven maal had geprobeerd aangifte te doen van vernieling en bedreiging. Hij werd verwezen naar de ambtenaar bij wie verzoekster op 12 mei aangifte had gedaan. Het verzoek van de (ex)man van verzoekster om die politieambtenaar te mogen spreken werd afgeslagen, omdat deze bezig was. Aangezien de korpsbeheerder niet heeft weersproken dat de (ex)man van verzoekster op 13 mei 1996 aangiftes of meldingen heeft gedaan (zie tevens hiervoor, onder 3.), is het aannemelijk dat hij deze heeft gedaan en dat deze, gelet op het incident van 12 mei 1996, betrekking hadden op vernieling en bedreiging. Voorts staat vast dat verzoekster de politie heeft verzocht tot het voeren van een gesprek met één van de baldadige jongeren die zij in de nacht van 11 op 12 mei 1996 had herkend.

8. Op 12 mei 1996 heeft een politieambtenaar op verzoek van verzoekster een gesprek gevoerd met de moeder van een van de baldadige jongeren. Daarbij had hij haar gevraagd of zij aan haar zoon wilde doorgeven of hij kon stoppen met de pesterijen, hetgeen zij beloofde te zullen doen. Van dit bezoek heeft de politie een mutatie opgemaakt. Daarnaast heeft de chef van het district Flevoland Midden op 14 juni 1996 een gesprek over de problematiek gehad met verzoekster (zie **BEVINDINGEN**, onder A.7.). Voorts deelde de korpsbeheerder mee dat de problematiek door een inspecteur onder de aandacht was gebracht van de Wijktoezichtslin, onder de mededeling dat zij aan hem dienden te rapporteren omtrent hun bevindingen. Daarop was een viertal weekenden aandacht aan de problematiek besteed binnen de surveillance in de betreffende nachten, voor zover dat binnen de dienst mogelijk was. Uit de rapportage die de inspecteur van zijn collega's ontving, bleek hem dat diverse malen in de betreffende straat toezicht was gehouden, op de door verzoekster genoemde nachtelijke tijdstippen. Daarbij waren geen onregelmatigheden geconstateerd. De enkele stelling van verzoekster dat er nooit iemand in een politie of privé-auto is langsgelopen, is niet voldoende om de lezing van de korpsbeheerder niet aannemelijk te achten. Niet is gebleken van een tekort aan activiteit bij de politie. In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

9. Voorts heeft de politie een mutatie opgemaakt van verzoeksters bezoek aan het politiebureau op 16 juni 1996, waarbij zij een in haar brievenbus aangetroffen, anonieme brief met de tekst "nr. 29 Ik maak je af", gemaakt van opgeplakte letters, overlegde. In zijn reactie op de klacht deelde de korpsbeheerder mee dat naar aanleiding van deze brief geen onderzoek kon plaats vinden, vanwege de wijze waarop de brief was gemaakt en het feit dat de brief in verband daarmee door verschillende potentiële daders kon zijn gemaakt. Deze reactie is in zoverre onbegrijpelijk, dat juist in het geval er sprake is van een aantal

potentiële daders, nader onderzoek mogelijk kan leiden tot een aanwijzing inzake het daderschap. Dit geldt in dit geval te meer aangezien één van de "potentiële daders" al bekend was. Gelet voorts op hetgeen hiervoor onder I.9. is overwogen, en het feit dat verzoekster ook per brief van 13 mei en in een gesprek van 14 juni 1996 melding had gedaan van bedreigingen, is het niet juist dat de politie niet enige actie heeft ondernomen naar aanleiding van de dreigbrief. In zoverre is de onderzochte gedraging op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Flevoland, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad), is gegrond, behalve wat betreft de actie die de politie heeft ondernomen naar aanleiding van de meldingen (behalve van bedreiging) na het incident van 12 mei 1996; op dit punt is de klacht niet gegrond. Ten aanzien van de aangifte van vernieling van de brievenbus wordt geen oordeel gegeven.